

"Peder ve valide, ihtiyarlık halinde bir hanede bulunsa, ne derece vesile-i bereket,.." Yaşlıların hayatları genelde zorluklarla geçiyor, zorluk ve bereket ayrımı açısından değerlendirebilir misiniz?

Bazen umumî bir kaideyi başka bir kaide tahdit edip sınırlandırabilir.

Yaşlılığın berekete sebep olması umumî bir kaidedir. Ama anne babaların evlatlarını İslam terbiyesi ile terbiye etmemeleri büyük bir cürümdür. Bu da bereket kaidesini tahdit edip sınırlandırıyor.

Kur'an terbiyesi ile yetişmiş, iyi bir dini eğitim almış bir insan elbette ebeveynine karşı elinden geldiği kadar maddî ve manevî fedakârlıkta bulunur, hürmette kusur etmez ve hizmetlerini aksatmaz.

Yani ekser yaşlıların sıkıntı çekmesi ve huzur evlerine atılmalarına kendi yaptıkları yanlışlar ve hatalar cevaz verdiriyor, denilebilir. Hakikaten günümüzdeki yaşlıların büyük bir kısmı hem gençliğinde iffetli olmamış hem de büyük hatalar içine düşmüşler. Bunun da cezasını bereketsizlik, hürmet görememe gibi tokatlarla çekmektedirler.

Üstad Hazretleri bu hakikati şöyle ifade etmektedir:

"Birden hatıra gelen bir meseledir."

"Her şeyde, her musibette, hususan beşer eliyle gelen zulümlü musibetlerde, Risale-i Kaderde beyan edildiği gibi, iki sebep var."

"Biri: Zâhiren esbaba bakan beşerdir."

"Diğeri: Kader-i İlâhîdir."

"Beşer, zâhirî esbaba bakar; bazan yanlış eder, zulmeder. Fakat kader, başka noktalara bakar, adalet eder. İşte, bugünlerde elîm bir endişeyle Risale-i Nur dairesine temas eden üç mesele, adalet-i kaderiye noktasında mânevî suâl cevaben ihtar edildi."

"Birinci suâl: Neden fedakâr, yüksek bir şefkati taşıyan valide, bu zamanda, veledinin malından irsiyet almasından mahrum edildi, kader müsaade eyledi?"

"Gelen cevap şu: Valideler bu asırda, bir aşılama suretinde

şefkatlerini yanlış bir tarzda sarf etmeleridir ki, '*Evlâdım şan ve şeref rütbesinde memuriyet kazansın.*' diye, bütün kuvvetleriyle, evlâtlarını dünyaya, mekteplere sevk ediyorlar. Hattâ, mütediyyin de olsa, Kur'ânî ilimlerin okunmasından çekip dünyayla bağlarlar. İşte bu şefkatin bu yanlışından, kader bu mahrumiyete mahkûm etti."

"İkinci suâl: Risale-i Nur'la münasebettar bazı zatlara acıdım. '*Neden pederinin malından hakkı iki sülüs iken, o haktan kısmen mahrumiyete kader-i ilâhî neden müsaade etti?*'"

"Gelen cevap: Şu asırda, öyle acip bir aşlamakla, ebeveynine hürmet ve peder ve validesinin şefkatlerine mukabil, bilâ kayd ü şart kemâl-i hürmet ve itaat lâzım iken, ekseriyetle o hakikî hürmet ve itaat bozulduğundan, iki sülüs almaktan zulmen mahrum edildiler. Kader, onların kusuruna binaen müsaade etti. Kızlar ise, gerçi başka cihetlerde kusurları çok, fakat zafiyetlerine binaen himayetkâr ve şefkatkâr ellere ziyade muhtaç bulduklarından, hürmetlerini peder ve validelerine karşı ihtiyaçlarını hassasiyetle bir cihette ziyadeleştirdiklerinden, beşerin zâlim eliyle, kardeşlerinin kısmen haklarını, muvakkaten onlara vermeye müsaade etti."

"Üçüncü suâl: Bazı mütediyyin zatların, dünyadâr haremeleri yüzünden ziyade sıkıntı çekmeleri nedendir? Bu havalide bu nevi hadiseler çoktur."

"Gelen cevap: O mütediyyin zatlar, diyanetlerin muktezası böyle serbestiyet-i nisvan zamanında öyle serbest kadınların vasıtasıyla dünyaya girişmeleri hatalarından, o kadınların eliyle tokat yemelerine kader müsaade etti."

"Mütebakisi, bir mübarek hanımın şuursuz müdahalesiyle geri kaldı."(1)

(1) bk. [Kastamonu Lâhikası, \(169. Mektup\)](#)